

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์ ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓๔/๒๕๕๕

เรื่องพิจารณาที่ ต. ๑๓/๒๕๕๕

วันที่ ๑๒ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๕

เรื่อง นักโทษชาย สมชาย เปรมอ่อน และนักโทษชาย ชรรณรงค์หรือแต เมธา (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่า การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายของศาลฎีกาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ ประกอบมาตรา ๓๐ หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบสรุปได้ว่า ศาลจังหวัดนครสวรรค์มีคำพิพากษาลงโทษจำคุกนักโทษชาย สมชาย เปรมอ่อน ผู้ร้องที่ ๑ มีกำหนด ๒๖ ปี ๘ เดือน และศาลจังหวัดอุทัยธานีมีคำพิพากษาลงโทษจำคุกนักโทษชาย ชรรณรงค์หรือแต เมธา ผู้ร้องที่ ๒ มีกำหนด ๑๔ ปี ๑๐ เดือน โดยโทษจำคุกดังกล่าว อาศัยมูลเหตุความผิดครั้งก่อนมาเป็นเหตุเพิ่มโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๒ คดีทั้งสองถึงที่สุดและปัจจุบันผู้ร้องทั้งสองถูกคุมขังอยู่ที่เรือนจำกลางพิษณุโลก ต่อมาได้มีพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ ประกาศใช้บังคับ โดยมาตรา ๔ บัญญัติให้ล้างมลทินให้แก่บรรดาผู้ต้องโทษในกรณีความผิดต่าง ๆ ซึ่งได้กระทำก่อนหรือในวันที่ ๕ ธันวาคม

พ.ศ. ๒๕๕๐ และได้พ้นโทษไปแล้วก่อนหรือในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยให้ถือว่าผู้นั้นมิได้เคยถูกลงโทษในความผิดนั้น ๆ ผู้ร้องทั้งสองจึงยื่นคำร้องขอรับประโยชน์อันถือว่าเป็นคุณเพื่อขอให้งดการเพิ่มโทษและกำหนดโทษเสียใหม่ เนื่องจากมูลเหตุของการเพิ่มโทษคือความผิดครั้งก่อนได้ถูกล้างโดยนัยตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวแล้ว ซึ่งกรณีของผู้ร้องที่ ๑ ศาลฎีกามีคำพิพากษายืน เนื่องจากคดีถึงที่สุดก่อนที่พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวใช้บังคับ ส่วนกรณีของผู้ร้องที่ ๒ ศาลฎีกามีคำสั่งให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ เนื่องจากเป็นฎีกาในปัญหาข้อกฎหมายซึ่งเคยมีคำพิพากษาของศาลฎีกาวินิจฉัยข้อกฎหมายดังกล่าวมาแล้วและยังไม่มีเหตุเปลี่ยนแปลงคำวินิจฉัยเดิม จึงไม่เป็นสาระอันควรแก่การพิจารณา

ผู้ร้องทั้งสองเห็นว่า ศาลฎีกาเคยวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๔ ไว้ ตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๗๗๕๐/๒๕๕๒ และที่ ๖๒๗/๒๕๕๓ ว่าพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวไม่มีข้อยกเว้นว่าหากคดีถึงที่สุดแล้วจะไม่ได้รับประโยชน์เนื่องจากการบังคับคดียังไม่เสร็จสิ้น แต่ต่อมามีคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๐๘๗/๒๕๕๓ (ประชุมใหญ่) พิพากษากลับว่าคดีถึงที่สุดแล้วจะแก้ไขคำพิพากษาเกี่ยวกับการเพิ่มโทษไม่ได้ ผู้ร้องทั้งสองจึงขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า เมื่อกฎหมายไม่มีข้อยกเว้น การวินิจฉัยของศาลฎีกาขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ ประกอบมาตรา ๓๐ หรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องทั้งสองต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัย หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ” และข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง กำหนดว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิ

- ๓ -

โดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามมาตรา ๒๑๑ มาตรา ๒๔๕ (๑) และมาตรา ๒๕๗ วรรคหนึ่ง (๒) ของรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ได้นั้น ต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

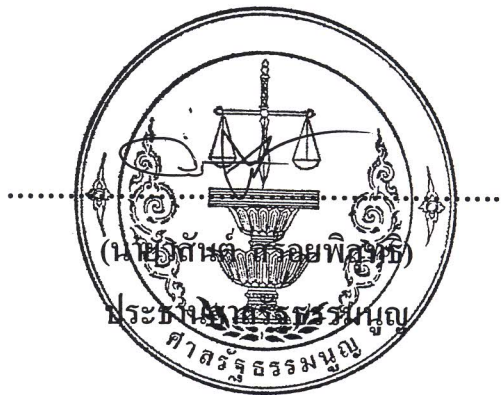
(๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้อันสืบเนื่องมาจากบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

(๒) บุคคลนั้นต้องยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ

(๓) ต้องเป็นกรณี queบุคคลนั้นไม่อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า ตามคำร้องเป็นกรณีที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายของศาลฎีกาเกี่ยวกับพระราชบัญญัติล้างมลทินในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชมีพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๔ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗ มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ ประกอบมาตรา ๓๐ หรือไม่ เป็นการโต้แย้งคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลฎีกา มิได้โต้แย้งว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพผู้ร้องทั้งสองตามที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ กรณีจึงไม่ต้องด้วยหลักเกณฑ์และเงื่อนไขตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๒๑ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

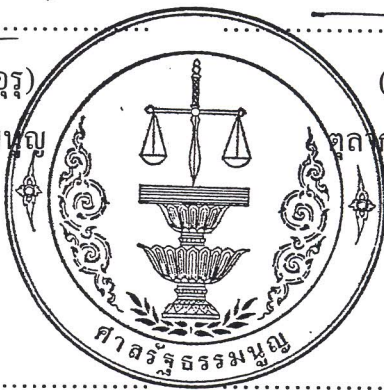
(คำสั่งที่ ๓๔/๒๕๕๕)

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจรูญ อินทจาร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เอกอรุ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายชัย ชลวร)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอนุรักษ์ มาประสิทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ